

■ 1991–2021: 30 LET OBNOVENÉ PRÁVNICKÉ FAKULTY UP

Třicet let. Takovou cestu už urazila Právnická fakulta Univerzity Palackého od svého znovuoobnovení v roce 1991. Z fakulty o desítky zaměstnanců a šesti desítkách studentů je dnes univerzitní pracoviště respektované v České republice i v zahraničí.

Jeden z důležitých kroků na cestě k znovuoobnovení právnické fakulty se odehrál téměř na den přesně před třiceti lety, 23. ledna 1991 na zasedání Akademického senátu Univerzity Palackého v Olomouci. Čtvrtým bodem tehdejšího jednání byl „Návrh na zřízení právnické fakulty“, předkládaný Josefem Jařabem, prvním polistopadovým rektorem UP.

„...Pan rektor přiblížil, proč o otevření právnické fakulty usiluje, a nastínil, jak by měla tato fakulta vypadat. Neměla by kopírovat právnickou fakultu v Praze, Brně nebo Košicích, ale její koncepce by měla být zcela nová a moderní. Tato fakulta by měla být v brzké době plně finančně soběstačná. Byly vypsané konkursy na obsazení míst na katedrách. Do 1. ročníku bude přijato 60-70 studentů, u přijímacích zkoušek bude kladen důraz na jazykové schopnosti studentů...“ Tyto věty lze najít v zápisu z tohoto zasedání v univerzitním archivu. Všech 23 přítomných senátorů otevření fakulty schválilo. Učit se začalo v září 1991.

Josef Jařab, emeritní rektor UP, u příležitosti letošního výročí sepsal vzpomínku, která přibližuje tehdejší dobu a okolnosti obnovení práv v Olomouci.

Znovunarození studia práv v Olomouci

Nejsem právník, a pokud si vzpomínám na svá chlapecká přání, čím bych chtěl jako dospělý být a co bych chtěl studovat, pokud by k nějakému studiu mělo v mém životě vůbec dojít, práva mezi těmi vysněnými obory nikdy nebyla. O to překvapivější, a to i pro mne, bylo nasazení, s nímž jsem objal myšlenku založit na univerzitě právnickou fakultu.

Důvodů bylo několik: práva se studovala už na té historické, protireformační univerzitě; při obnovení olomoucké univerzity v roce 1946 byla právnická fakulta dokonce jmenována v zákoně, takže vlastně stačilo literu zákona naplnit; třetím důvodem byl revoluční duch doby, kdy jsme měli dojem, že je v nově získané svobodě možné cokoliv. Prvním krokem k cíli byl získání objektu, do něhož bychom fakultu umístili. Nebyl to úkol snadný, ale podařilo se. I argument, že proměníme centrum bezpráví (původně sídlo OV KSC) na katedru práva, byl tehdy ještě účinný.

Byly náznaky, že maturanti by práva na Univerzitě Palackého studovat chtěli, že tuto možnost po Listopadu vlastně očekávají. Ale kde vezmeme učitele? Měli jsme ve světě, který se nám otevřel, dobrý zvuk, což za krátký čas po rozhodnutí právnickou fakultu otevřít potvrdila prestižní Cena Hannah Arendtové udělovaná za úspěšně realizovanou transformaci univerzity v podmínkách svobody a demokracie. V raných 90. letech se ozývali učitelé ze zahraničí s nabídkou, že by zejména při ustavení právnické fakulty rádi pomohli. Ale přednášeli by v cizích jazycích, hlavně anglicky. To byl málo čekaný a vážný problém. I s pomocí zahraničních učitelů jsme zavedli intenzivní výuku cizích jazyků. Ale jak víme, naučit se cizímu jazyku chce kromě silné

vůle i nějaký čas. Pamatuji si na pochvalu, jíž se nám dostalo od amerického velvyslance Adriana Batory, který ocenil, že se naši studenti během jeho vtipné přednášky smáli na správných místech. Takže rozuměli. Americký diplomat nám pak pomohl navázat kontakt s univerzitami v USA: Georgetown University a Hofstra University.

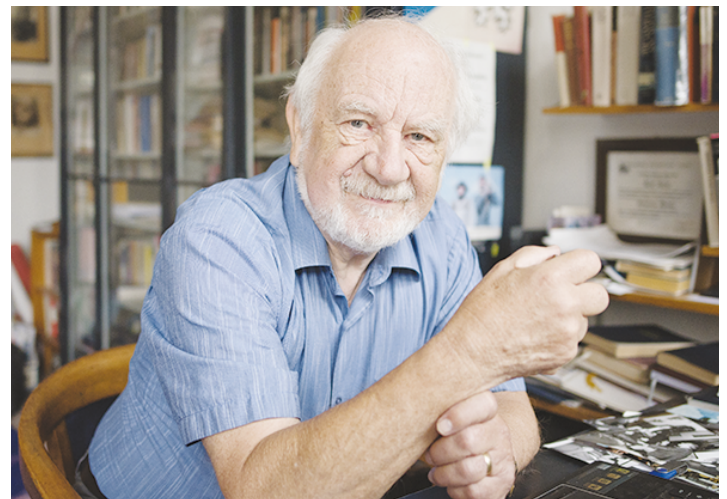
Jak jsme vstupovali do reality svobodného světa, bylo zřejmé, že budeme potřebovat nějakého schopného člověka, který se připrav a rozvoje formálně otevřené fakulty ujme. Měli jsme neuvěřitelné štěstí, že jsme se přímo osudově potkali s doktorem Miroslavem Liberdou, který se pro myšlenku právnické fakulty přímo narodil. A zbytek života tomuto poslání dal své srdce, což bylo na postupném dobudování fakulty znát.

Využívali jsme nabídek ke spolupráci z Rakouska, Spojeného království, Spojených států amerických. Pustili jsme se do naplňování projektu „Občan a právo“, získali jsme několik mezinárodních grantů, ale hlavně cílevědomě jsme pracovali. Uvítali jsme v Olomouci osobnosti jako lord Ralph Dahrendorf, Roger Scruton, Vladimír Klokočka, Otakar Motejl, Dagmar Burešová atd. O spolupráci se zajímali i užiteční „pěšáci“ z oboru práv, jako „praktický bařovec“ Ctirad Vrána a další, kteří sledovali vývoj fakulty se zájmem, stejně jako akreditační komise, která nám dávala za vzor jiné právnické fakulty v republice.

Dnes jsem rád, že jsme jejich doporučení neposlechli. Naše právnická fakulta existuje už tři desetiletí a je úspěšná. Mnozí si pamatujeme její počátky. A při vzpomínání se nám musí nutně vybaviti, kteří ji uvedli v život a při životě udržovali. Pan děkan Liberda je nejviditelnější. A je dobře si to i při třicetiletém výročí připomenout.

A je dobře poděkovat všem, kteří se svým dílem na životě fakulty podíleli, a popřát panu děkanu Stehlíkovi, aby ji dobře vedl i v budoucnu.

**prof. PhDr. Josef Jařab, CSc.,
emeritní rektor UP**

EMERITNÍ REKTOR. Po náročných přípravách a na návrh Josefa Jařaba, prvního polistopadového rektora UP, rozhodl v lednu 1991 univerzitní akademický senát o „zřízení právnické fakulty“. Profesor Jařab stále působí na katedře anglistiky a amerikanistiky FF UP. Foto: Gabriela Knýblová

■ TŘI OTÁZKY PRO DĚKANKY A DĚKANY

V novodobé historii Právnické fakulty Univerzity Palackého se v pracovně děkana od roku 1991 vystřídal zatím šest osobností, dvě ženy a čtyři muži. U příležitosti letošního fakultního výročí jsme děkanky a děkany oslovili a položili jim tři netradiční otázky.

1. Jaký film vystihuje Vaše funkční období? Proč právě tohle přirovnání?
2. Pokud byste mohl/a si z fakulty cokoli odnést, co by to bylo? Co je Vašemu srdci nejbližší?
3. Na jaké místo na fakultě byste pozval/la svůj protějšek na tajné rande? A proč?

doc. JUDr. Miroslav LIBERDA děkanem 1991–1998

První děkan, přezdívaný jako „děkan obnovitel“, už na otázky odpovědět bohužel nemůže. Zemřel v lednu 1998 ve funkci děkana po krátké a těžké nemoci. Právě on a tehdejší rektor Josef Jařab byli těmi, kterým olomoucká fakulta vděčí za své obnovení. „Jako rektor jsem Liberdu, tehdy právníka České státní pojišťovny, kontaktoval. Říkal jsem si, že už to jméno je natolik krásné a příznačné, že nám musí s budováním fakulty pomoci,“ vzpomněl Josef Jařab.

Liberdovi spolupracovníci i tehdejší studenti se shodují, že Miroslav Liberda byl skvělý odborník a výjimečný člověk, se smyslem pro humor a lidským přístupem.

Namísto odpovědi zveřejňujeme vzpomínku Leoše Vyhnánka, který byl na začátku 90. let proděkanem PF UP pro vědu a výzkum. Text sepsal u příležitosti životního jubilea docenta Liberdy. Leoš Vyhnánek nyní působí v advokacii.

V osobě pana děkana bylo hluboké lidství

Jsou lidé, s kterými strávit čas je čest. A pak jsou lidé, s kterými být je ještě něco nad to. Z nedostatku své slovní zásoby si dovolím nazvat to milostí. Byla mi dána milost potkat se v životě s prvním děkanem novodobých práv v Olomouci a zažít tak chvíle s opravdovým člověkem v nejlepší slova smyslu. Jako mladý akademický funkcionář jsem to (dnes musím říct ke své škodě a hanbě) ne vždy tak cítil. Vzpomínám si, jak jsem býval nespokojen s dlouhými poradami vedení, kde se podle mne opakovala témata a řešení se přijímala po dlouhých debatách, často tam, kde mně se možnosti rozhodnutí jevíly tak jednoduché. Až po letech jsem se přiblížil pochopení toho, že přijímat rozhodnutí o lidech a odpovědnost za tato rozhodnutí si vždy zaslouží poctivě a dlouhé uvážení, projednání s jinými, pozorné vyslechnutí jejich názorů, a hlavně často nejednoduchý vnitřní proces volby. Pan docent Liberda byl mužem, jenž bytostně rozuměl rozporuplnému údělu lidského bytí a nechtěl nikdy ublížit. Mám za to, že jediné, čemu opravdu nerozuměl, bylo zlo, malichernost a závist. Je tohle pro právnickou profesi hendikep nebo požehnání? Ať už je vaše odpověď jakákoli, v osobě pana děkana bylo hluboké lidství a okouzlení lidstvím esencí celého jeho přístupu k světu.

Jednou jsme s panem děkanem jeli autem sami na služební cestu kamsi na sever. Byl podzimní večer, měli jsme za sebou desítky kilometrů v horách (pan děkan sám řídil!), padala tma a mlha. Za okny automobilu se sem tam míhala světylka osamělých domků, mnohdy jen roubenek, které se chvílemi shlukovaly jak ovečky do malého houfu. Dlouho jsme mlčeli, v kabině panoval mír a klid. Pak pan děkan prohodil: „Všude žijí lidé, že? Je to, my-

slím, název jedné knížky, ale je přesný... Pořád mě udivuje, kde všude žijí lidé..., a jaké asi mají osudy...“, hluboce vydechl, pak se pousmál, jen letmo na mne pohlédl, snad, zda tomu aspoň trochu rozumím, a zase se odmlčel... V kabině mír a klid...

Možná ta chvílka neznamenal nic, ale mně se nesmazatelně vryla do paměti. Nebyla to chvíle velkých akcí, rozhodnutí, organizačních aktivit, aplikací právní nauky, ba ani filosofie. Ano, to všechno pan děkan zvládal též. Ale nad to byl otevřen tomu být až dětsky čistě udiven prostým faktem bytí a touhou podělit se o ten údiv. Zachovat si takovéto schopnosti po celý život považuji za úctyhodné. Myslím, že pro Právnickou fakultu UP je setrvalou ctí, že měla takového Otce Zakladatele. Pro mne osobně to byla milost a jsem rád, že jsem o ní mohl promluvit. Děkuji, pane děkane.

doc. Ing. Jiří Blažek, CSc. děkanem 1998–2001

- dnes vysokoškolský pedagog na katedře finančního práva a národního hospodářství Právnické fakulty MU v Brně, na Fakultě stavební VUT

1. Jaký film vystihuje Vaše funkční období? Proč právě tohle přirovnání?

Když o této otázce uvažuji, musím konstatovat, že během mého působení v Olomouci (a nejen ve funkci děkana) jsem

zažil několik naprosto odlišných a místy i dramatických období, které by se daly jen těžko vyjádřit pouze jedním filmem. Jde spíše o malý filmový festival, takové mini Karlovy Vary. Léta příchodu do Olomouce byla dobou poznávání nového prostředí, seznamování se s novými kolegy usnadněná laskavou a milou osobou pana děkana Liberdy. Toto období by snad nejlépe vystihl romantický film natočený podle předlohy Františka Hrubína Romance pro křídlovku.

Nevím úplně přesně, snad v r. 1997 v létě, se Olomoucí prohnala mohutná povodeň. Právnická fakulta byla velmi silně zasažena, zaplavená auta v garážích fakulty byla na odpis, utopené knižní depozitáře, archívy a mnohé další škody. Brodili jsme se vodou a vynášeli zničený nábytek, knihy, archiválie do přistavených kontejnerů. Voda kam se člověk podíval. Asi by to nejlépe vystihl katastrofický film Jamese Camerona Titanic.

Období akreditace právnické fakulty, které mě zastihlo již ve funkci děkana, byla hororová záležitost (zvláště pak každá návštěva akreditační komise). Pamětníci, kteří to se mnou prožívali, vědí, o čem mluvím. Tady bych asi zvolil film – známý horor Alfreda Hitchcocka Psycho.

Následné období, kdy fakulta získala akreditaci snad pro ono uvolnění z předchozího napětí a stresů bych asi vyjádřil úsměvným filmem Williama Wylera Prázdniny v Římě.

2. Pokud byste mohl/a si z fakulty cokoli odnést, co by to bylo? Co je Vašemu srdci nejbližší?

Proč ten podmiňovací způsob (co bych si odnesl)? Já jsem si již dávno, nikým nepozorován, odnesl především krásné vzpomínky na léta strávená se skvělými a obětavými kolegy (s některými se dodnes setkávám) a zapálenými studenty (někteří se mně občas i ozvou).

3. Na jaké místo na fakultě byste pozval/la svůj protějšek na tajné rande? A proč?

Položená otázka mě rozesmála. Na veřejné vysoké škole se snad ani tajné rande nemůže realizovat. Všechno je nutno předem odsouhlasit a projednat (ve vedení, v senátu, ve vědecké radě). V této souvislosti bych vzpomněl jednu veselou historku. Ve vedení jsme svého času projednávali jakousi neveřejnou záležitost. Pozdě odpoledne, když jsem odcházel z fakulty, mě zastavila paní vrátná a ptala se, jak jsme tuto záležitost rozhodli. I když mě teď jedno takové utajené místo přeci jenom napadá, to však již dávno neexistuje. Po mém příchodu na fakultu jsme ve sklepních prostorách po předchozí organizaci objevili fungující saunu, o které neměl nikdo tušení. Ta byla později zrušena. Jako místo schůzky to nezní špatně.

JUDr. Mag. iur. Michal Malacka, Ph.D., MBA děkanem 2001–2007

- dnes vysokoškolský pedagog na katedře mezinárodního a evropského práva PF UP, předseda Akademického senátu UP

1. Jaký film vystihuje Vaše funkční období? Proč právě tohle přirovnání?

Napadá mě jako první Nejistá sezona. Období rozvoje a formování fakulty bylo často doprovázeno evaluačními procesy. V mnoha případech jsem

míval pocit, že i když se situace na fakultě zlepšuje, hrozba jejího omezení či uzavření je neustále takřka hmatatelná. S jistou dávkou nadsázky bych dokonce vzpomněl Přelet nad kukaččím hnízdem, kdy to s hlavním hrdinou sice nedopadlo dobře, ale konec je prosvícen nadějí a jelikož nechci zneužívat dobrého vojáka Švejka, tak snad ještě Rozmarné léto. Byly rozhodně mnohé chvíle plné čestné romantiky, melancholie a někdy i hořkosti.

2. Pokud byste mohl/a si z fakulty cokoli odnést, co by to bylo? Co je Vašemu srdci nejbližší?

Mimo vzpomínek, které jsem si již odnesl, překvapení, která si odnáším nadále, je na děkanátu PF jeden hrneček, který mám moc rád. Zůstal tam zapomenutý, ale občas jej vídám a pak je to jako spouštěč mnoha zajímavých myšlenkových pochodů a vzpomínek na to, co bylo a mohlo být jinak.

3. Na jaké místo na fakultě byste pozval/la svůj protějšek na tajné rande? A proč?

Do nové knihovny. Do oddělení s omezeným přístupem.

prof. JUDr. Milana Hrušáková, CSc. děkankou 2008–2016

- dnes vysokoškolská pedagožka na katedře soukromého práva a civilního procesu PF UP, v roce 2009 byla vyhlášena Právníkem roku v oboru rodinného práva

1. Jaký film vystihuje Vaše funkční období? Proč právě tohle přirovnání?

Jsem filmový analfabet, žiju už nejméně deset let bez televize a v kině jsem byla naposledy na

Koljovi, raději si čtu. Na první dobrou mne napadly dva filmy, a to Škola základ života („Kecáš Voříšku!“) a poté Marečku, poďtejte mi pero (občas jsem to používala v seminářích). Jinak bych lépe vzpomněla knihu Létaující profesori (autora jsem zapomněla, ale pamatuji si, že Alzheimer se jmenoval Alois).

2. Pokud byste mohl/a si z fakulty cokoli odnést, co by to bylo? Co je Vašemu srdci nejbližší?

Z doby svého působení, dokud byla fakulta obrostlá keři, bych si odnesla ty dvě kačenky, které se v podvečer procházely před bēčkem, a protože jsem tehdy na fakultě přespávala, chodily jsem je s paní vrátnou Simonkou večer krmit starými rohlíky... Protože divoké kačenky doma chovat nemůžu, odnesla bych si obraz Justice, který visel v mé děkanské kanceláři (nyní je v malé zasedačce v budově B). Cizí návštěvy jej zpravidla velmi obdivovaly a já jsem na to hrdě odpovídala, že to je můj obraz z mládí.

3. Na jaké místo na fakultě byste pozval/la svůj protějšek na tajné rande? A proč?

Jaké tajné rande?! To se přece nikdy neutají! Ale pozvala bych ho do své kanceláře, aby viděl tu plnou knihovnu a všude plno neuklizených časopisů, aby si to ještě mohl rozmyslet. Vzhledem k tomu, že v případě mého výskytu na fakultě musím mít stejně zavřené dveře, aby můj velmi socializovaný (čti rozmazlený) trpasličí jezevčík Tobi ne navštěvoval ostatní kanceláře, by to byl průzkum bojem.

JUDr. Zdenka Papoušková, Ph.D. děkankou 2016–2020

- dnes vysokoškolská pedagožka na katedře správního práva a finančního práva PF UP, od ledna 2021 prorektorka pro organizaci a rozvoj UP

1. Jaký film vystihuje Vaše funkční období? Proč právě tohle přirovnání?

Po dlouhém přemýšlení musím s klidným srdcem říct, že o tom, co se dělo v mém funkčním období, zatím nikdo ani podobný film nenatočil. Napadají mě možná nějaké trefné hlášky z filmů, ale to není úplně ono jako odpověď. Každopádně

to není úplně ono jako odpověď. Každopádně

mám k mému funkčnímu období přiřazenou jednu písničku, takže: „Když nemůžeš, tak přidej.“

2. Pokud byste mohl/a si z fakulty cokoli odnést, co by to bylo? Co je Vašemu srdci nejbližší?

Odnést z fakulty? Tam asi není nic materiálního, co bych si chtěla odnést. Ale co si odnáším (nejen z funkce děkanky) jsou zkušenosti, zážitky a vlastně i pocit z dobře odvedené práce, kterou jsme s vedením udělali. Za to jsem opravdu vděčná.

3. Na jaké místo na fakultě byste pozval/la svůj protějšek na tajné rande? A proč?

To je hodně zajímavá otázka... Na tajné rande bych svůj protějšek vlastně na fakultu mohla pozvat asi kamkoliv. Protože za normálních okolností, kdy je tam spousta studentů, by si asi nikdo ani nevšiml, že tam mám rande. Nejspíš by to vypadalo jako běžná konzultace. Ale upřímně? Rande na fakultě si dovedu představit jen velmi těžko. Tam to má do „romantiky“ pro mě dost daleko.

perspektivy) a sošku Spravedlnosti, kterou mám jako dědictví po zesnulém kamarádovi.

3. Na jaké místo na fakultě byste pozval/la svůj protějšek na tajné rande? A proč?

Tak tato úvaha mě opravdu ještě nenapadla. Fakulta má řadu tajemných zákoutí, která dýchají svou dávnou historií, ale i krásných nových míst, které jsme s vypětím všech sil nedávno vybudovali. Ale asi bych svou manželku vzal na místo, kde se denně pohybuji. Zní to asi suše, ale dali bychom si dobrou kávu na děkanátu. Přece jen je to teď na fakultě „moje“ životní prostředí, zadruhé je odtamtud pěkný výhled na Olomouc. Po kávě bych s ní vyrazil do parku a pak do vinárny či čajovny.

JUDr. Václav Stehlík, LL.M., Ph.D. děkanem 2020–dosud

- vysokoškolský pedagog na katedře mezinárodního a evropského práva PF UP, děkan

1. Jaký film vystihuje Vaše funkční období? Proč právě tohle přirovnání?

První rok mého funkčního období byl velmi hektický ve znamení pandemie, fakulty bez studentů a intenzivní spoluúčasti na řešení vnitrouniverzitních otázek – tedy něco, s čím nikdo předem nepočítal. V tomto ohledu by asi každého napadly jako nejvýstižnější

katastrofické filmy z hollywoodské proveniencí či nějaká bondovka. Nicméně přece jen se na svou děkanskou misi dívám spíš prizmatem mého oblíbeného Pána prstenů, jehož hlavní protagonista byl vcelku obyčejný a nutně potřeboval společenství, které by mu pomohlo splnit úkol; současně vnímal, že v určitých okamžicích je to takříkajíc na něm, aby nesl břímě svého úkolu.

2. Pokud byste mohl/a si z fakulty cokoli odnést, co by to bylo? Co je Vašemu srdci nejbližší?

Asi pro každou dobrou vysokou školu platí, že oním pomyslným zlatem jsou učitelé a studenti. Ti dávají betonovým stěnám život a smysl a jsou součástí posledního čtvrtstoletí i mého života. Dobré mezilidské vztahy a kvalitní studium považuji za to nejcennější, co fakulta má. Zejména v dnešní době jsou vzácné chvíle, kdy si mohu jít s kolegy sednout či jen vypít kávu. S trochou nadsázky je to jako v pohádce o princezně Koloběžce, která si při odchodu ze zámku na výzvu krále vzala to nejcennější, tedy přímo jeho samotného. No a pokud opravdu chcete uvést nějakou hmotnou věc, pak bych si vzal z kanceláře nástěnnou mapu světa (která mi občas umožní odreagovat se a podívat se na problémy z jiné

■ KDYŽ JSEM STUDOVAL PRÁVA V OLOMOUCI...

První absolventi obnovené právnické fakulty promovali v roce 1996, bylo jich přesně 60. Ti nejmladší mají na diplomech rok 2020 a o promoci je připravila epidemie koronaviru. Tedy prozatím. Jak vzpomínají na svá vysokoškolská léta a Olomouci? Vybrali jsme čtyři absolventy magisterského programu s rozdílným rokem ukončení, působící v různých právnických profesích a požádali je, aby se za svým studiem ohlédli. Tím prvním je olomoucký advokát Kamil Andree. V tomto případě byla volba jasná – v roce 1991 nastoupil do prvního ročníku obnovené fakulty a v roce 1996 promoval. Díky svému příjmení přebíral diplom jako úplně první absolvent obnovené právnické fakulty.

JUDr. Kamil ANDREE absolvoval v roce 1996

- advokát, insolvenční správce, zapsaný mediátor, rozhodce

Nečekané je tady. Z mladého neklidného studenta jsem se stal pamětníkem začátku právnické fakulty v Olomouci. Mám v sobě přehršel vzpomínek na nádherné roky výjimečných radostných událostí po pádu komunistického režimu, které se propojily s budováním demokratického právního státu. Do těchto rychle pádících událostí vystála na univerzitě myšlenka na znovuoobnovení právnické fakulty. Ačkoliv se hovořilo o znovuoobnovení v návaznosti na dávnou historii a rozhodnutí vlády po druhé světové válce, ve skutečnosti šlo o vybudování zcela nové fakulty na zelené louce. Komunistická strana o právní stát neměla zájem a je ironií osudu, že olomoucká právnická fakulta vznikla až po jejím pádu právě v budovách, kde sídlil její okresní výbor a redakce hlásné trouby novin Stráže lidu.

Nelze nezmínit osoby, které se o vznik fakulty nejvíce zasloužily. Pan rektor Josef Jařab a zejména pozdější děkan docent Miroslav Liberda. Fakulta při svém vzniku byla doslova rodinou institucí. V prvním ročníku nás studovalo asi 60 studentů. Každý každého znal a stejně tak osobní vztah byl ke kmenovým vyučujícím, které vesměs tvořili mladí pedagogové. Pan děkan byl vždy připraven se studenty debatovat o čemkoliv a náš názor měl váhu. Debatovat s námi přijel i prezident Havel. Lidský přístup pana děkana a jeho vždy otevřené dveře nám dávaly pocit až otcovské starostlivosti. Jistě pro něj bylo velkým zadostiučiněním, když nás po pěti letech úspěšného studia doprovodil k promoci, což korunovalo jeho úspěšné dílo a stvrdilo správnost založení fakulty.

Jako zástupce studentů v akademickém senátu fakulty a univerzity jsem vždy hájil její oprávněný zájem. Jedním ze sporných bodů bylo vybudování informačního centra fakulty. Při založení fakulta žádné informační centrum neměla, pouze v jedné místnosti v suterénu byla miniaturní provizorní knihovna. Fakulta měla ambici zřídit si informační centrum, což však bylo v rozporu s představou vedení univerzity, které chtělo vybudovat informační centrum pro celou univerzitu v areálu Zbrojnice. Podařilo se nám uhájit nutnost a potřebu samostatného informačního centra a s potěšením dnes sleduji, že se pro ně staví nová budova, která jej posune na vysokou úroveň a ukazuje na správnost našeho postupu.

Pedagogický sbor kromě mnoha mladých osobností měl i úctyhodné autority, kterými byl např. prof. Lubomír Kubů a jeho s velkým rozhledem pojaté filosofické přednášky v teorii práva. Velmi inspirativní vyučující byl rovněž prof. Pavol Holländer ponořený do státovědy a ústavního práva.

Vzpomínám, že do jednoho semináře vedeného tehdy doc. Holländerem přiběhla udýchaná asistentka pana děkana, že má jít hned do kanceláře, neboť volají z prezidentské kanceláře kvůli jmenování do funkce ústavního soudce. Pan docent se na paní asistentku podíval a pronesl: „Teraz som zo svojimi študentmi, nech počkajú po vyučovaní.“ A v klidu pokračoval v přednášce. Počkali na něj a jeho jmenování byla ztráta pro fakultu a velký přínos pro Ústavní soud, který se stal výraznou a respektovanou institucí, jejíž důležitost dnes nikdo nezpochybňuje.

Studovalo se krásně a s lehkostí otevřené doby, kdy jsme trávilí mnozí čas společně v mnoha olomouckých restauracích, klubech, na kolejních chodbových akcích i na chmelových brigádách. Mnoho veselých příhod se událo, nerozlučných přátelství a lásek vzniklo. Dnes jsou z nás úspěšní advokáti, soudci, státní zástupci, pedagogové či insolvenční správci. Stále o sobě většinou víme a stále k sobě patříme. Za to díky osude a olomoucká právnická fakulto. Bylo to jedinečné!

S DĚKANEM. Studenti prvního ročníku fakulty na výjezdu s děkanem Liberdou.
Foto: Archiv KA

JUDr. Pavel KOTRADY absolvoval v roce 2004

- předseda Okresního soudu Vsetín

Když já jsem studoval na PF UP v Olomouci, jó to byla doba. Lámalo se tisíciletí, v den zápisu do třetího ročníku padla Dvojčata, fakulta bojovala o akreditaci, takže o přežití. A mně bylo dvakrát méně let. Zatímco já už měl z hlediska svého věku po pubertálním období, fakulta do něj teprve vstupovala. Tak se není čemu divit, že v té době byla mnohými podceňována, dokonce vysmívána. Ale ten čas je dávno pryč.

Dnes je jí 30 a jsem rád, že od mnohých slyším, jak je nyní chválena, zejména v civilním právu (kolegové z jiných oborů na fakultě prominou, ale věnuji se pouze civilu) a v propojování právní teorie a praxe. Holt pubertou si musel projít každý. Dobře si vzpomínám na všechny přednášející (nebudu ani jednoho jmenovat, abych neurazil ty nezmíněné) a spolužáky, byť na některé více. Až dnes, s odstupem času a nabytými životními zkušenostmi, doceňuji to všechno, co jsem před dvaceti lety nechápal úplně v souvislostech. Tím, že jsme byli taková „malá rodinná“ fakulta, to mělo své velké kouzlo a zároveň výhody i nevýhody. Skoro každý jsme se více či méně znali. Ostatně s některými spolužáky jsem dodnes v kontaktu. I s fakultou se snažím být ve spojení. Alespoň tím, že si občas přečtu, co se na ní děje. A v posledních letech i mnohem blíže, a to při simulovaných civilních procesech. V nich vystupuji jako soudce, protože jím jsem i ve skutečnosti.

Nebudu se zdráhat za to děkovat i mé milé fakultě, neboť bez ní bych jím asi nebyl. Jsem proto rád, že se jí tak mohu alespoň tímto způsobem odvděčit. V souvislosti s fakultou nemůžu nezmínout ani samotné město Olomouc. Ač jsem nikdy nebydlél mimo rodný dům, Olomouc jsem si velmi rychle zamiloval. To město žilo mladými, kterých bylo vždy plné centrum. Rád bych „své“ fakultě popřál do dalších let zvědavé studenty, dychtící po vzdělání, kteří jí budou dělat ve svém profesním životě čest. Stejně tak vzdělané a chápané vyučující, na které budou jejich studenti v dobrém dlouho vzpomínat.

Mgr. Petr SPRINZ, Ph.D., LL.M. absolvoval v roce 2010

- vedoucí restrukturalizační a insolvenční praxe
Allen & Overy Praha

Před více než 15 lety jsme seděli jako uchazeči o studium v aule právnické fakulty svírajíce více či méně nervózně propisku při přijímacích zkouškách. O několik měsíců později začaly pro absolventy našeho ročníku první přednášky. Seděli jsme v aule již jako studenti.

Pamatuji se, že na jedné z prvních přednášek se nám profesor Vlček snažil vstřípnit do hlav, že účelem právnického vzdělání není naučit se rozličným právním předpisům, strohým paragrafům, ale naučit se myslet – myslet jako právník. V duchu citátu Římana Celsa – znát zákony neznamená pamatovat si slova, ale jejich smysl. Každodenní setkávání v praxi ukazuje pravdu, a potažmo i smutek tohoto odkazu.

Po pěti letech studia jsme si neodnesli pouze diplomy, ale s nimi odpovídající znalosti a schopnosti. Odešli jsme nejen s informacemi a zkušenostmi, ale i se zážitky.

Osobně jsem velmi vděčný za možnost absolvovat celou řadu možných studijních cest. První přednášková cesta mne vedla do Lvova, na Ukrajinu, mimo jiné po boku dnešního děkana, Vaška Stehlíka. Nezapomenutelným byl pobyt v rámci před-brexítového programu Erasmus v Anglii. Dobrodružstvím oplývala navazující stáž na ambasádě v Novém Dillí v Indii v rámci českého předsednictví v Radě EU. Nadčasově jsem po (dnes již standard-

ním) telekonferenčním výběrovém řízení po návratu směřoval do Paříže na program americké univerzity. Nemluvě o dalších cestách. Ze středu Hané jsme jako mladí studenti, s podporou nejen tehdejší proděkanky pro zahraniční záležitosti Renáty Šínové a tehdejšího studijního proděkana Filipa Ščerby, poznávali různé kouty světa.

Jsmo ale bohatší nejen o zážitky a vzpomínky. Po letech studií jsme se rozprchli do světa. Oblékáme soudní háv, podepisujeme razítka úřadů, radíme korporacím, potkáváme se u soudu či v rámci jednání anebo podnikáme. Říkáme si kolegyně a kolegové, především se však můžeme nazývat častokrát po řadu let přáteli. To nám ani spory nevezmou.

Naše studijní cesta započala v aule fakulty a na tomto místě i končila promoci. Nervozitu z prvních dnů vystřídaly pocity radosti, hrdoosti a vděčnosti. Ať už jsme si vybrali jakoukoli zatačku, nechtě vede ke štěstí našemu a našich blízkých.

Mgr. Alžběta RECOVÁ absolvovala v roce 2016

- stálá zástupkyně ČAK v Bruselu

Fakulta slaví 30 let od svého obnovení, já letos oslavím 30 let a připadá mi, že jsme obě pořád v jistých paralelách nezkušené, mladé. Obě již máme nějaké znalosti, které je ale potřeba dále rozvíjet, obě máme své neduhy, které by bylo dobré do jisté míry eliminovat. Obě jsme zdá se stále trochu zasněné, zaryté Moravanky, které se snaží svou špetkou přispět i dál ve světě.

Na fakultu se ráda vracím, i když s každou návštěvou zažívám zvláštní chvění, jako před první zkouškou. Dlouho mi unikalo, proč vzpomínaly starší generace na svá studentská léta, jako na nejlepší období svého života. Už jim rozumím. Člověk, ač tehdy naprosto nedovyvinutý a nedospělý tvor poprvé zažíval osobní svobodu a denní strasti spojené s rozhodováním se o svém čase, o vloženém úsilí, o svém osudu.

Nastoupila jsem na fakultu v roce 2011 do nového studijního programu, který omezil výuku dějin na minimum a zaměřoval se na praktické předměty, což jsem vnímala jako pragmatický bonus. Z nabytých znalostí a osobitosti některých vyučujících čerpám stále, paradoxně ale nejraději dnes vzpomínám právě na hodiny Římského práva, právní etiky, právní filosofie, ústavního práva a teorie práva, a naopak bych zpětně velmi chtěla, aby byly posíleny jak časově, tak o praktické příklady ze života právníků. Legislativa se mění, ale hodnoty a způsob uvažování, jež se od právníků očekává napříč profesemi nikoliv, a co víc, ze současné praxe vidím, že je snadno odlišitelné, kde na ně důraz kladen je, a kde nikoliv.

Olomoucká právnická fakulta i celá Olomouc jsou výjimečné svým „maloměstským duchem“, přestože všichni studenti by se asi jistě shodli, že rodinnou atmosféru by bylo možné na právnické fakultě posilovat. Fakulta mi umožnila poznávat sebe a poznávat svět – a to jak přes Erasmus, tak i bezpočet absolvovaných konferencí. Co jsem osobně velmi ocenila byla možnost setkávat se studenty jiných fakult, ať už ve Zbrojnici – knihovně, kdy jsme ve zkouškovém čekali v noci na celou, až nám vrátí přijde otevřít, u vína, nebo při shánění kreditů v rámci tzv. cěčkových předmětů. V rozvoji mezioborových předmětů a překonávání oborových bublin mezi studenty má Olomouc obrovský potenciál. Při studiu jsem si v Olomouci vytvořila stabilní okruh přátel a vzpomínek, které nelze vymazat a které mi často vytanou, když se dnes ve volných chvílích potuluji Lovani, která mi Olomouc připomíná na každém kroku.

Fakultě bych do dalších let přála, aby se nespokojila s tím, které místo zaujímá v českých žebříčcích, neboť má co nabídnout, a aby nadále vzdělávala celé generace kvalitních a charakterních právníků, což se mi ostatně potvrzuje, když pyšně sleduji osudy svých spolužáků a porovnávám je s našimi začátky.

FOTOOHLÉDNUTÍ

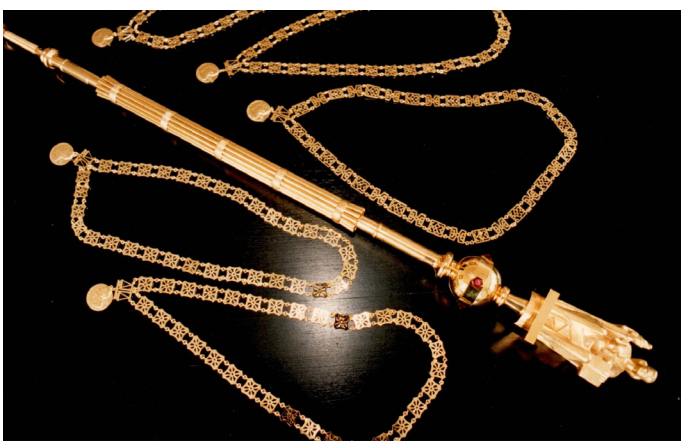
BÝVALÉ SÍDLO OV KSČ. Univerzita získala pro svou právnickou fakultu budovu sídla OV KSČ. V době sametové revoluce postavili Olomoučané kolem tohoto „centra bezpráví“ krabicovou zeď.

Foto: Archiv PF UP

DĚKAN OBNOVITEL. Miroslav Liberda se podílel na obnovení právnické fakulty hned od roku 1991. Děkanem byl dvě funkční období, první inaugurační slib složil v zaplněné aule v září 1992. Děkanský řetěz převzal od rektora Josefa Jařaba. Druhé funkční období nedokončil, zemřel ve funkci v lednu 1998.

Foto: Archiv PF UP

INSIGNIE. Po obnovení fakulty v roce 1991 musely být zhotoveny nové insignie. Žezlo, řetěz děkana a proděkanů vznikly podle návrhu akademického sochaře, emeritního profesora Zdeňka Přikryla.

Foto: Archiv PF UP

HANNAH ARENDT. Právnická fakulta získala prestižní cenu Hannah Arendt, udělovanou Körberovou nadací, jako výraz zhodnocení přínosu pro rozvoj demokratické a občanské společnosti v zemích střední a východní Evropy. Velkou zásluhu na tomto úspěchu měl docent Liberda. Na snímku přebírá cenu rektor Josef Jařab ve Vídni v květnu 1996.

Foto: Institut für die Wissenschaften vom Menschen a Archiv UP

IN 1996 THE HANNAH ARENDT PRIZE IS AWARDED TO

PALACKÝ UNIVERSITY
OLOMOUČ

IN RECOGNITION OF ITS EFFORTS TO RECREATE A RESPECTED
UNIVERSITY FROM THE RAVAGES OF DICTATORSHIP AND PARTICULARLY
IN SUPPORT OF ITS OUTREACH TO THE WIDER COMMUNITY,
NOTABLY BY FOSTERING UNDERSTANDING OF MINORITIES
THROUGH THE ROMANY EDUCATION PROJECT AND BY PROMOTING,
THROUGH ITS LAW FACULTY, KNOWLEDGE OF THE ESSENTIAL ROLE
OF THE RULE OF LAW IN A FREE SOCIETY.

THE AWARD IS 300.000 DM

VIENNA, MAY 29TH, 1996

Ralf Dahrendorf
LORD DAHRENDORF

WARDEN OF ST. ANTONY'S COLLEGE, OXFORD; CHAIR

THE MEMBERS OF THE JURY ARE:

LORD DAHRENDORF · COLIN CAMPBELL · UMBERTO COLOMBO ·
KRZYSZTOF MICHALSKI · HANS-LUDWIG SCHREIBER · ULRICH VOSWINCKEL

FOTOHLÉDNUTÍ

PŘIJÍMACÍ ZKOUŠKY. V 90. letech si fakulta sama organizovala přijímací zkoušky – tvořila a vyhodnocovala testy. Před budovou B byl vodní prvek.

Foto: Archiv UP

PRVNÍ ABSOLVENTI. Na první obhajoby diplomových prací i státní zkoušky dohlížel na jaře 1996 také děkan Miroslav Liberda.

Foto: Archiv PF UP

SOUDNÍ SÍŇ. Kruhový sál – rotunda, někdejší Kabinet dějin KSČ, byla z iniciativy děkana Miroslava Liberdy přestavěna na soudní síň pro simulované soudní procesy, první svého druhu v České republice. Slavnostního otevření se uskutečnilo na podzim 1996.

Foto: Archiv PF UP

POCTA JUSTITII. Reliéf Justitie, bohyně spravedlnosti symbolu práva, zdobí rotundu právnické fakulty od ledna 1999. Toto dílo věnoval akademické obci ještě za svého života děkan Miroslav Liberda. Slavnostního odhalení se účastnila i jeho žena Vlasta Liberdová. Autorem reliéfu je sochař Zdeněk Přikryl.

Foto: Tomáš Jemelka

DĚKAN BLAŽEK. Docent Jiří Blažek stál v čele fakulty od roku 1998 do roku 2001.

Archiv PF UP

NEJMLADŠÍ DĚKAN. Michal Malacka se ve svých 28 letech stal nejmladším děkanem v dějinách olomouckého vysokého školství. V encyklopediích je uváděn jako svého času nejmladší děkan na světě.

Foto: Archiv PF UP

FOTOOHLÉDNUTÍ

MOTEJL. Čestný doktorát Univerzity Palackého získalo na návrh právnické fakulty hned několik osobností. Tím posledním byl zatím Otakar Motejl v roce 2009. *Foto: Archiv UP*

VELVYSLANEC. Fakulta pravidelně hostí odborníky z praxe, zahraniční akademiky a zajímavé osobnosti. V roce 2016 to byl například americký velvyslanec Andrew H. Schapiro. *Foto: Eva Hrudníková*

CENA PRO FAKULTU. Zástupci fakulty převzali Cenu bezpečnostní rady státu za významný přínos v oblasti bezpečnostní politiky ČR pro rok 2020. Bezpečnostní rada státu tak ocenila dlouhodobou a progresivní práci fakulty v otázkách bezpečnosti a v oblasti mezinárodního humanitárního a operačního práva. *Foto: Archiv UP*

OLOMOUCKÉ PRÁVNICKÉ DNY. Mezinárodní vědecká konference Olomoucké právnické dny představuje nejvýznamnější událost, která se v oblasti vědeckého života na půdě olomoucké právnické fakulty každoročně koná. První ročník se uskutečnil v roce 2007, na snímku rok 2018. Vloni tradici přerušila epidemie koronaviru. *Foto: Gabriela Kryblová*

LETNÍ ŠKOLA. Zatím poslední Letní škola medicínského práva se konala v roce 2019. Byl to její pátý ročník. Vloni tradiční akci přerušila epidemie koronaviru. *Foto: Eva Hrudníková*

DOSTAVBA. Hrubá stavba nového centrální křídla fakulty trvala rok a čtvrt. Teď se nové prostory – knihovna, studijní centrum a zázemí Centra pro klinické právní vzdělávání dovybavují nábytkem. *Foto: Vojtěch Duda*

■ POZVÁNKA

U příležitosti 30. výročí obnovení PF UP se uskuteční první výroční přednáška absolventa fakulty určená akademické obci i širší veřejnosti.

Sledovat ji můžete živě na těchto odkazech:

 platforma Zoom | bit.ly/vyrocn-prednaska

 Facebook PF UP | <https://www.facebook.com/events/142052147633571>

Právnická
fakulta

Univerzita Palackého
v Olomouci

Děkan Právnické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci si Vás dovoluje pozvat na první výroční přednášku. Fakulta tak u příležitosti 30. výročí svého obnovení zahajuje novou tradici přednášek svých absolventů určených akademické obci a širší veřejnosti.

doc. JUDr. Michal Bartoň, Ph.D.

z katedry ústavního práva PF UP a předseda Akademického senátu PF UP

pronese přednášku s názvem

Křižovatky a zákruty svobody projevu

Přednáška se uskuteční

4. února 2021 ve 14:00 online.

Sledovat ji můžete živě prostřednictvím platformy Zoom nebo na facebooku právnické fakulty.